

Τρώγοντας τις επενδύσεις

Του Πάσχου Μανδραβέλη

Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα τοποθετούσε σήμερα τα χρήματά του στην Ελλάδα. Προσπαθεί ο πρωθυπουργός να φέρει επενδύσεις, καλώντας στο γραφείο του όποιον επιχειρηματία περνάει από την Αθήνα, αλλά προκοπή δεν βλέπουμε. Φτάσαμε να πανηγυρίζουμε μόλις κάποια μεγάλη εταιρεία ανακοινώσει ότι αλλάζει έπιπλα και μοκέτες στα γραφεία της, κάνει δηλαδή κάποια επένδυση μερικών εκατομμυρίων ευρώ.

Δυστυχώς, το να τοποθετήσει κάποιος τα λεφτά του στην Ελλάδα είναι ανορθολογική οικονομικά επιλογή. Χειρότερα: αυτό θα συνεχιστεί για καιρό. Δεν είναι μόνο ότι δεν λύνουμε τα προβλήματα γραφειοκρατίας, διαφθοράς, πολυνομίας,

κλπ. που μας καταπάσσουν στον πάτο των ελκυστικών, για δημιουργία νέων επιχειρήσεων, χωρών. Επικρέμανται και οι «υποσχέσεις» του ΣΥΡΙΖΑ για «κοινωνικοποίηση», μέχρι ποινικές διώξεις όσων θελήσουν να αγοράσουν ακόμη και ζημιογόνους τομείς του Δημοσίου. Αφήστε δε, που διαχρονικά κανείς δεν ξέρει στην Ελλάδα τι του ξημερώνει φορολογικά.

Από την άλλη μεριά τα κονδύλια του ΕΣΠΑ γίνονται σιγά σιγά «ταμείο πρόνοιας». Εφτασε να είναι αναγκαίο στους καιρούς που ζύμει η χρηματοδότηση νέου τύπου STAGE, από το πρόγραμμα ευρωπαϊκών επενδύσεων. Ομως η –εκ των πραγμάτων επιπλακή– ανάγκη

για ανακούφιση των οικογενεών χωρίς κανέναν εργαζόμενο, με προγράμματα πεντάμηνης απασχόλησης στους δήμους, δημιουργεί πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα στην οικονομία, όπως θα δημιουργούσαν κάποια μεγάλα έργα.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Απέμεινε το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων (ΠΔΕ), μπας και ξεκίνησε καμία δουλειά στην Ελλάδα. «Απέμεινε», είπαμε; «Ό,τι απέμεινε» είναι το σωστό, διότι οι δημόσιες επενδύσεις (σε μια χώρα που λατρεύει τον κρατισμό) είναι το τελευταίο ταμείο των παροχών, ή έστω το τελευταίο καταφύγιο

για να αποφεύγονται περικοπές. Κάθε λίγο και λιγάκι διαβάζουμε ειδήσεις, όπως αυτή τον Νοέμβριο του 2012: «Μειωμένο κατά 46% έναντι του 2009, περίπου στα 5,2 δισ. ευρώ, στο χαμηλότερο επίπεδο της τελευταίας 15ετίας, θα κλείσει το 2012

σχέδιο για τον ενιαίο φόρο. Η «τρύπα» των 250 εκατ. ευρώ (του 2014) θα καλυφθεί με αντίστοιχη περικοπή του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, το οποίο θα περιοριστεί στα 6,75 δισ. ευρώ από 7 δισ. που προέβλεπε το προσχέδιο του προϋπολογισμού». Να σημειώσουμε δε ότι τη δεκαετία που «λεφτά υπήρχαν» το ΠΔΕ διαρκώς μειώνοταν: από 5,4% του ΑΕΠ το 2000, σε 3,4% το 2009.

Τα παραπάνω δείκνουν τον σαφή προσανατολισμό της χώρας: προτάσσει ένα κράτος που πιληρώνει καταναλωτικές ανάγκες των πολιτών, από ένα κράτος που επενδύει. Αν υπολογίσουμε δε το διαχρονικά χαμηλό ποσοστό της χρηματοδότησης στην Ελλάδα, δείχνει

και κάτι σοβαρότερο: μια γενιά που εξαπατά τα παιδιά της στην κατανομή του πλούτου. Κι αυτό διότι οι δημόσιες επενδύσεις και ο χρηματοδότηση της Παλαιδείας είναι λεφτά που θα καρποφορήσουν για τις επόμενες γενιές• σε αντίθεση με τις πρώτες συνταξιοδοτήσεις που θα καταναλωθούν (ηρωτίστως σε εισαγόμενα) σήμερα.

Με άλλα λόγια, η γενιά των «μεγάλων επαναστατικών προταγμάτων» κληροδοτεί στις επόμενες ένα τεράστιο δημόσιο χρέος και χωρίς τις επενδύσεις που θα βοηθήσουν στην αποπληρωμή του. Κι όλα αυτά στο όνομα της ισότητας, του μέλλοντος και των νέων, τους οποίους θεωρητικώς και με κάθε ευκαιρία υμνολογούμε.

Η ΑΥΓΗ

Οι σκληρές μάχες για την καθημερινή επιβίωση

Η Μέρκελ προχθές προσπάθησε να χρυσώσει το χάρι στον Σαμαρά, ο οποίος από την επομένων των γερμανικών εκλογών αναμένει «πολιτική διαπραγμάτευση» για το χρέος. Η συζήτηση για το ελληνικό αλλά και το ευρωπαϊκό πρόβλημα δημόσιου χρέους παραπέμπεται για μετά τις ευρωεκλογές. Με τον (ακρο-)δεξιό ευρωσκεπτικισμό να εξαπλώνεται, τα κυρίαρχα γερμανικά κόμματα αποφέυγουν να ανακινήσουν θέμα ρύθμισης του δημόσιου χρέους. Ταυτοχρόνως η Μέρκελ δίνει εύσημα στους θλιβερούς πρωθυπουργούς του μεσογειακού Νότου, τους αναγνωρίζει το εικονικό «success story», διότι επιμένει στη στρατηγική του μονόδρομου, σύμφωνα με την οποία μόνον η ακραία λιτότητα οδηγεί στην έξοδο από την κρίση.

Ο Σαμαράς, λοιπόν, προχθές απέσπασε «κούψιες υποσχέσεις», επανέλαβε όμως τη δέσμευσή του να εφαρμόσει όλες τις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει, πρόθυμος να αναλάβει κι άλλες. Κατ.. πανευτυχής, ετοιμάζεται να υποδυθεί τον πρόεδρο της Ε.Ε.! Αναξιόπιστος, θλιβερός ουραγός των επιθετικών γερμανικών κύκλων, αδυνατεί να αξιοποιήσει την ελληνική προεδρία για να θέσει την ατζέντα του ευρωπαϊκού Νότου. Θα επιχειρήσει να μετατρέψει την ελληνική προεδρία σε μια ευκαίρια δημοσίων σχέσεων, δίνοντας εξετάσεις υπακοής στη Μέρκελ.

Το «success story» όμως δεν μπορεί να ανατρέψει την εφιαλτική καθημερινότητα. Ο Σαμαράς δείχνει να υποκύπτει στο... «σύνδρομο Σημίτη!» Όπως τότε η προπαγάνδα περί της «ισχυρής Ελλάδας» δεν κατόρθωσε να ανατρέψει την πραγματικότητα, έτσι και τώρα ο Σαμαράς θα κάνει συνεχώς τις μάχες της ακληρής καθημερινότητας. Θα είναι πρόεδρος της Ε.Ε. και ταυτοχρόνως πρωθυπουργός μιας χώρας που συνεχώς γλιτστράει στην ευρωπαϊκή μεθόριο. Φοροεξόντωση, απούλσεις, διάλυση του κοινωνικού κράτους, εκτίναξη της ανεργίας, ύφεση, εκποίηση μισθοψής της δημόσιας αλλά και της ιδιωτικής περιουσίας [πλειστηριασμού...], συντάξεις που ολόενα και θυμίζουν επιδόματα ελεμημοσύνης, εκατοντάδες χιλιάδες ανασφάλιστοι πολίτες αποκλεισμένοι από τις υπηρεσίες υγείας, συνθέτουν τη διεργασίες για την ανασυγκρότηση του αστικού πολιτικού μπλοκ. Μέχρι τότε, ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος σχεδιάζουν την αποπολιτικοποίηση των ευρωεκλογών, στριμώχνοντάς τες στη δεύτερη Κυριακή των περιφερειακών εκλογών, τότε που παραδοσιακά ψηφίζουν λιγότεροι, αφού από τον πρώτο γύρο κρίνεται το αποτέλεσμα στους περιφερειακούς δήμους. Σχεδιάζουν όμως και πάλι ερήμην της κοινωνίας. Όποια κάλπη κι αν στηθεί, το μήνυμα θα είναι καταπέλτης για την έννοια της κυβερνητικής ανδρείκελα.

Το πιθανότερο είναι η αβίωτη καθημερινότητα να τροφοδοτήσει κοινωνικές αντιδράσεις, όπως αυτές τις μέρες στα πανεπιστήμια. Παρ' ότι οι αγώνες εμφανίζονται αποσπασματικοί, δεν έχουν κοινωνικά απονομιμοποιηθεί. Η κοινή εμπειρία των πολιτών, ο φόβος ότι έρχεται η σειρά όλων, δεν ενεργοποιεί τους μηχανισμούς του κοινωνικού αυτοματισμού. Μ' αυτή την έννοια η κυβερνητική ανδρείκελα

Έλεος: Ο Τσίπρας επιβραβεύει την Τζάκρη

Του ΜΙΧΑΛΗ ΓΑΡΓΑΛΑΚΟΥ

Αλήθεια, πώς κάθηκε μέσα στην αντιμνημονιακή παραζάλη το παραδοσιακό πολιτικό ήθος της Αριστεράς; Πώς η παραδοσιακή Αριστερά κατρακύλησε από το πολιτικό ήθος του Κύρκου στον πολιτικό αμοραλισμό του Τσίπρα; Πώς τόλμησε ο ΣΥΡΙΖΑ να επιβραβεύσει τον πολιτικό καιροσκοπισμό της Τζάκρη, πώς τόλμησε να απευθύνει δημόσια πρόσκληση συναλλαγής στους θουλευτές του ΠΑΣΟΚ; Γιατί καθαρή συναλλαγή είναι να καλεί ο κ. Τσίπρας τους θουλευτές του ΠΑΣΟΚ να αποστατήσουν προκειμένου να θρουν θέση στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ. Ουσιαστικά τους καλεί να γράψουν στα παλιά τους παπούτσια τη θυύληση των ψηφοφόρων που τους εξέλεξαν. Ότε, λαμπρό παράδειγμα πολιτικού ήθους ο κ. Τζάκρη και όχι ο κ. Φλωρίδης, ο οποίος όταν διαφώνησε και αποχώρησε από το ΠΑΣΟΚ παρέδωσε τη θυύληση του κόμματος – και δεν τη χρησιμοποίησε για συναλλαγή. Ότε λαμπρό παράδειγμα προς μήμπον η κ. Τζάκρη, που απροκάλυπτα υπέκλεψε μία θυύληση έδρα από το ΠΑΣΟΚ και την πρόσφερε στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλοιώνοντας τη θυύληση των ψηφοφόρων που την εξέλεξαν ως ΠΑΣΟΚ και με τις θέσεις του ΠΑΣΟΚ. Φαίνεται ότι έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ οραματίζεται να αναβαθμίσει την πολιτική ζωή του τόπου. Εδώ να επισημάνουμε στον κ. Τσίπρα ότι ο απόσταση από το πολιτικό μεγαλείο στον πολιτικό αμοραλισμό είναι ένα σκαλοπάτι και αυτό το σκαλοπάτι το κατέβηκε με άνεση, μέσω της πρότασης συναλλαγής που απούθυνε στους θουλευτές του ΠΑΣΟΚ.

ΥΓ.: Πάλι ο κ. Τσίπρας υποσχέθηκε στις απολυμένες καθαρίστριες του Δημοσίου ότι θα αποκατασταθούν όσοι έχασαν τη δουλειά τους λόγω Μνημονίων. Ωστόσο και πάλι δεν είπε κουβέντα πού θα βρει τα κονδύλια αποκατάστασης.